

la tribuna

L'engany, com a supervivència política

Els liberals del PLA han adoptat una estratègia consistent en l'emascarament de les forces i els suports propis sota una marca que vol amagar l'essència i la història més recent

FERRAN GOYA

Candidat del PS

La ridícula temptativa, per part del candidat de la *marca electoral* del PLA a la parròquia d'Escaldes-Engordany d'atribuir-se el suport d'Antoni Martí, seguida de l'immediat desmentiment d'aquest, és un exemple ben expressiu de com el PLA ha fet de l'engany la base de la seva estratègia en aquesta campanya electoral.

Els liberals del PLA, aconseguida la retirada de Pintat, han adoptat una estratègia consistent en l'emascarament de les forces i els suports propis sota una *marca* que vol amagar l'essència i la història més recent del *titular* de la marca.

Raons per voler disfressar-se no els manquen, com tampoc els manquen raons per cobejar suports de persones de bona voluntat que els darrers anys han anat abandonant les files liberals a causa de les polítiques irresponsables de Marc Forné i Albert Pintat.

Abraham Lincoln: "es pot enganyar tot el poble durant algun temps i alguna part del poble tota la vida; però no es pot enganyar tothom tot el temps".

La irrupció de Sarkozy en l'escenari andorrà amb el tema del secret bancari i els paradisos fiscals, la nova llista de l'OCDE i el resultat de la darrera cimera del G-20 ha desfet en poc més d'un parell de mesos tot l'entramat de mentides que han anat teixint els governs de Forné i Pintat.

El mateix ha passat amb l'estat de les finances públiques, tothom sap ara quin és el deute públic i Gabriel ha hagut d'admetre una realitat que sempre havia negat el ministre Mirapeix.

AL PS HEM DECIDIT UNA ESTRATÈGIA TRANSPARENT, TOTHOM SAP QUI SOM, NO AMAGUEM LA TRAJECTÒRIA

JOAN GABRIEL VOL FER-SE EL DESENTÈS, MIRAR CAP A UN ALTRE COSTAT I RENUNCIAR A LA FEIXUGA HERÈNCIA

Els resultats d'aquestes polítiques han estat desastrosos per a Andorra i Joan Gabriel vol fer-se el desentès, mirar cap a un altre costat i renunciar a la feixuga herència de la política que han fet Forné i Pintat amb la complicitat activa del mateix Gabriel, de Montserrat Gil, de Roser Bastida, de Conxita Marsol, de Jaume Serra, d'Olga Adellach, de Bernadeta Gaspà i d'altres membres del PLA, amb l'ajuda de Tarrado i Font.

L'estratègia metamòrfica del PLA és el corol·lari natural d'aquest intent per no pagar el preu polític que mereixen pel fracàs de les polítiques del *nou impuls* amb les quals van assolir la majoria parlamentària relativa a les eleccions generals del 2005.

Penso que no estaria de més passar de l'exemple andorrà a examinar de manera breu la teoria general de la democràcia política. Avui, s'ha anat imposant al món occidental l'anomenada teoria mi-

nimalista de la democràcia que va desenvolupar Joseph Schumpeter i que emfatitza sobre els mecanismes electorals i la disputa entre els diferents líders pretendents per aconseguir el vot de l'electorat.

Aquesta concepció electoral de la democràcia ha arraconat la concepció etimològica de la paraula; avui dia, democràcia no significa que el poble governi realment en el sentit literal que tenen les paraules *governar* i *poble*; democràcia significa solament que el poble té la capacitat -i l'oportunitat- d'elegir, d'acceptar, de reelegir o d'expulsar els seus representants.

En unes eleccions, els ciutadans prenen una decisió sobre el seu futur expressat en el programa i en les promeses electorals dels partits i coalicions, però també prenen aquesta decisió examinant el passat i fent-ne un control retrospectiu de l'actuació dels diferents participants a la contesa.

Podem lamentar aquesta concepció estreta de la democràcia i reclamar i arbitrar mesures per plantejar una regeneració política que millori la democràcia i, sense perdre representativitat, la faci més participativa; però la realitat és aquesta: avui dia, democràcia és el

mecanisme per mitjà del qual els ciutadans lliuren les regnes del govern als partits quin programa sigui més proper a les seves preferències i/o que disposen de major suport electoral que els altres que han participat a la contesa.

Arreu, els polítics desenvolupen durant els seus mandats i, especialment en els períodes electorals, estratègies de supervivència per a evitar haver de pagar un preu polític quan les seves polítiques divergeixen de les preferències dels votants i que podria significar la seva marginació del focus de l'escenari del poder.

L'asimetria de la informació entre els polítics i electors és un dels avantatges que tenen els partits governants per a plantejar aquestes estratègies de supervivència; en una societat opaca, amb poca transparència aquesta pot ser una arma decisiva. Però com deia

ELS CIUTADANS PRENEN UNA DECISIÓ EXAMINANT EL PASSAT I L'ACTUACIÓ DELS PARTICIPANTS A LA CONTESA

Una altra arma d'alguns polítics per, almenys, sobreviure de manera individual és mutar, adoptar un vestit de camuflatge que dificulti l'atribució de responsabilitats per part dels ciutadans. Les coalicions i les plataformes, com a sistema d'agregació difús i *soft*, són un instrument ideal per a aquesta tasca; el ciutadà descontent no tindrà mai un interlocutor a qui reclamar.

Al PS, en canvi, hem decidit una estratègia transparent, tothom sap qui som, no amaguem la nostra trajectòria, la nostra política fiscal i d'acostament a Europa és clara, ha anat evolucionant i corregint-se però els principis són clars. No hi ha moviments pendulars, ni oportunistes per conquerir l'electorat, les nostres obres són conegudes, la *marca* i el *titular* coincideixen.

Som un partit estable, estructurat, fort, amb la fortalesa que dona la pluralitat d'idees i sensibilitats, disciplinat, un partit que sigui quin sigui el resultat electoral, mantindrà el paper d'agent intermediari entre els ciutadans i dirigents, un partit que garantirà amb fermesa i controlarà l'acompliment dels compromisos electorals.